

Justitsministeren: Det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa den ærede Landsthingsmand motiverede sin Forespørgsel, antyder, at Meningen af dens Indhold er en ganske anden end den, som man faaer ved at læse den. Ved at læse den har jeg opfattet den saaledes, at den gik ud paa at spørge om, hvorvidt Justitsministeren agtede at gjøre Skridt til, at faae iværksat en Forandring af de autoriserede Lægers Eneret til at behandle Syge, men hans Motivering gaaer aabenbart langt videre; den gaaer ud paa, ikke at denne Eneret skulde forandres, men at den skulde ophæves. Ganske vist beghudte han med, idet han omtalte Uffeligheden af en større Frihed, at sige, at det vilde være vanskeligt at bestemme, i hvilket Omfang denne Frihed skulde tilstaaes, men efterhaanden, under Udviklingen, kom han netop til at vise, at det, der tilsigtedes, ikke var nogen Indskrænkning, ikke nogen Modifikation af den bestaaende Lovgivning med Hensyn til denne Eneret, men ligesom en Ophævelse af, som han har kaldt det, denne Eneret til ubelukkende at behandle Syge, som Forespørgselen omfatter, Er Meningen med Forespørgselen den, om Justitsministeren agter at foretage en saadan Forandring med Hensyn til denne Eneret, saa vil jeg svare med et bestemt Nei. Det er hverken min Mening at gjøre det, som det hejder i Forespørgselen, snart eller, saafremt jeg i længere Tid maatte beklæde det Embede, jeg nu har, senere. Jeg vilde ansee det for at være i højeste Grad uhenigtsmæssigt og uforvarligt at aabne Enhver, som havde bibragt sig selv den Formening, at han var i Besiddelse af fornøden Indsigt til at kunne behandle Syge, eller hvem det i alt Fald var lykkedes at bibringe Andre denne Formening, Afgang til uden Videre at kunne behandle Syge, med andre Ord, uden Statens Tilladelse at gjøre Lægepraxis til et Erhverv for sig, Til et Erhverv siger jeg, thi det kan jeg, forstaae, at man kan føle sig kaldet til, uden Betænkning at hjælpe, naaget man indseer, at man derved kan komme til at udsætte sig for Ansvar; men at etablere, gjennem Lovgivningen en saadan ubetinget Afgang til at gjøre Lægepraxis til et Erhverv for sig, er efter min Formening aldeles urigtigt. Den ærede

Landsthingsmand bemærkede, at jeg ved en tidligere Leilighed har udtalt mig paa en Maade, som maatte fremkalde Forventningen om en særdeles velvillig Imøbekommen fra min Side med Hensyn til Forespørgselen. Jeg erindrer meget vel, at jeg under den Sag, han paapegede, og jeg vil bringe i hans Erindring, at allerede tidligere i Folkethinget har jeg udtalt mig i Overensstemmelse dermed, at der ved hele vor Kvassalverlovgivning fløede mange Mangler. Det lader sig ikke nægte, at der findes store Mangler ved den, og det hidrører fra den Maade, hvorpaa den Forordning, han nævnte, har fastsat Begrebet om Kvassalveri; thi det, „at tage Syge i Kuur“ er et noget ubestemt og pakkende Udtryk, og jeg skal gaae videre, jeg skal fremhæve, hvad han bemærkede, at Maaden, hvorpaa Forordningen er bleven anvendt, ogsaa har haft sin Indflydelse derpaa. Et Punkt, der har særdeles megen Bægt for mig, er, at idet der mangler en bestemt Regel, synes det, som om Domstolene ikke gaae frem efter Andet i de Tilfælde, der komme til at foreligge af en saadan Natur, end at opstille et Sjælnemærke imellem, om den Medicin, det Lægemiddel, der er anvendt, er af den Bessaffenhed, at det kan faaes i Haandkjøb paa Apotheket eller ikke, og det vil meget let i mange Tilfælde komme til at gjøre Udslaget. Vilde jeg gaae ind paa enkelte Tilfælde, som henhøre derunder, vilde det være let for mig at gjøre klart, at jeg maa erkjende, at der er mange Mangler tilstede ved den nævnte Lovgivning; men jeg kommer tilbage til, at skulde der være Spørgsmaal om at ophæve Bestemmelserne om Kvassalveri og Straffen derfor, vilde jeg albrig kunne ansee det for Andet end i højeste Grad forfæstelig. Den Lovovertrædelse, der kaldes Kvassalveri, maa vedblive at eksistere i vor Lovgivning, medens det paa den anden Side er Noget som kan være undergivet Overveelse, om ikke selve Begrebet om Kvassalveri maatte indskrænkes. Naar den ærede Landsthingsmand bemærkede, at, for at komme til at nyde godt af den Afgang til speciel Lægepraxis, hvortil den nævnte Forordning giver Udseende, maatte man, oftere være dømt for Kvassalveri — saaledes forstod jeg den ærede Landsthings-